тия доношения ни добрий час патриархъ не бяха отъ естество да ме чакатъ въ постъпкатъ ми и толкозъ повече че и Фотиновъ, който отъ млада ме познаваше, водимъ и той отъ други такви случаи, дохождаха здъхами и безъ много забиколки ми казва: „бягай, ч-не, бягай! Нашите подпрефекти гиа посъвети, колко непремѣнно ще гумнатъ нѣкъде да ви окалятъ и направятъ безъ правда, безъ причина да го уловятъ безъ да го питатъ, да го затворятъ и тогазъ чу тоз, чу онзи да излѣзе да го избави време ще се мине и работитѣ да се умиротворятъ и повече и повече и той съвсѣмъ да попадне и се загубиме, бягай убо, бягай.“

Тия доношения бяха много загрозителни, но никакъ а не случихъ, а право при Рамиф-Паша обходидахъ и изпратихъ му все що се случви и се крий при мене въ Апостолский Съборъ и показахъ му на френски преводъ ми прошението, но причина на колко силний каракеджанъ бяхъ се толкозъ значително разсмивалъ.

– Хм, каза Великий Везиръ, че какво зно

– Нищо, отговорихъ аз, то ще кажа нѣкатъ всичко да е грѣшно, нѣкатъ и българитѣ да сѫ грѣшни.

– Сигурно е, прикри той, чини ще ти сега, видѣ какъвъ отговоръ ще ти да де Патриархътъ ти сега ми кажи

– Да, Ваше Високоство, последне вие благоволяваче де покровителствуваче тоа богоугодно дѣло, Патриархътъ, какъ разумѣвамъ, ще ми отказе първомъ, и посѣ като нечуе че Ваше Високоство одобрява ме постъпкатъ ми и отъ нищо не ще може да каже. Но за да че докажеме господобнего му и го принудиме де е заграми предъ мене, който искамъ добръ съ него да самъ аз ще дръжа де ви моля да благоволиче де испратитъ отъ Ваши страни, ако го одобрявате, Мехмедъ ада, Вашиятъ Караколакъ да кажеме на Патриархътъ тия сами думи: Александръ Екзархъ ви дава едно прошение и нашата нива тъвърде е не трачи де ви кажа, че го много одобрявае.

Нищо от това по прекратяване бивания каза Великий Везиръ: ще разговори се съ Мехмедъ-ага.